

Toimittajan työpöydältä

Toimittajan työpöydälle on kertynyt muutamia kuvia, jotka kertovat Apuyhdistyksen konferenssista, joka tänä vuonna pidettiin "tehtaiden kauniissa kaupungissa", sekä eräistä muista tapahtumista, jotka lähinnä liittyvät nk. henkilöuutisten piiriin. Samalla kun annamme kuvien ja kuvatekstien puhua puolestaan, valitamme sitä, että selostukset apostoli Marion G. Romneyn ja Alkeisyhdistyksen johtajan, sisar LaVern Parmleyn elo-syyskuisesta vierailusta maassamme eivät eivähtäneet toimittajan käsiin ennen tähän numeroon tarkoitetun paikallisaineiston postituspäivää (4. 9.). Palaamme siis niihin Valkeuden joulukuun numerossa.

Kalervo Wälimaa

Apuyhdistyksen konferenssi pidettiin tänä vuonna 21- 23. 8. Tampereella, jonka kauniin MAP-kappelin suojat täyttyivät eri puolilta maata saapuneista konferenssivieraista. Erinomaisen onnistuneeseen kolmpäiväiseen konferenssiin osallistui parhaina päivinä lähes kahteen sataan nouseen sisarjoukon lisäksi useita veljiäkin (!), kertoi Valkeuden kirjeenvaihtaja. Yllä vasemmalla: AY:n johtokunnan jäsen, sisar Auli Haikkola tekemässä selkoa uuden toimintakauden oppiaiheista. Taustalla konferenssin tunnus: "Tieto ja ilo." Yllä oikealla: Opetuskokouksen "vetäjänä" toimi AY:n johtaja, sisar Liisa Uusitalo, jota mm. oppilasparven eturiviin "eksynyt" veli tarkkaavaisesti kuuntelee. Alla: Vakava-henkinen konferenssi meni välillä "piirileikiksi", kuten kuvasta näkyy. Leikkimielisiksi heittäytyneitä sisaria johti sisar Lea Kulju.

Yllä vasemmalla: Eila (o. s. Aaltonen) ja Ike Matza, eräs pian päättyvän vuoden monista onnellisista kihlapareista, vihittiin avioliittoon 2. 5. 1970. Ks. "Avioliittoon vihittyjä", Valkeus 9/1970. Yllä keskellä: Sisar Eugenie Pujat, Hyvinkään MAP-srk:n vanhin jäsen ja eräs koko lähetyksentämme vanhimmista, täytti heinäkuun 4 päivänä 80 vuotta. Yllä oikealla: Ralph ja Nina Morris, Salt Lake City, Utah, edustavat kuvassamme niitä monia entisiä lähetysohjelmoijia ja heidän suomalaisia puolisoitaan, jotka menneen kesän aikana vierailivat Suomessa. Veli Morris työskenteli lähetyssaarnaajana maassamme vv. 1963-65 toimien osan ajasta mm. lähetyssihteerinä. Sisar Morris, o. s. Grev, on Larsmon tyttöjä. Heidät vihittiin vuonna 1967. Helsingin Maunulassa otetusta kuvasta puuttuu 2-vuotias Courtney-poika.

Uskollisuudesta kasvavat tieto ja ilo . . .

Rakkaat Sisaret,

iloitsen teistä. Näen teidän utteruutenne ja uskollisuutenne milloin jotakin asiaa koskevan tiedustelukirjeen muodossa, milloin hyvintätetyinä raporttina, nousseina prosenttilukuina Apuyhdistyksenne toiminnassa — ja joskus myös murheessanne siitä, että jokin asia ei vielä suju alvan niin hyvin kuin toivotte ja tiedätte taivaallisen Isän toivovan. Tällaiseen murheeseen sisältyy kuitenkin aina ilo; ilo siitä, että meidät on pantu asioita hoitamaan; ilo myös siitä, että turnemme oikeanlaatuista huolestumista. Ilman vaikeuksia ei olisi edistymistä; tietomme ei voisi kasvaa.

Kiitän taivaallista Isää jokaisesta sisaresta, joka on ollut mukana Apuyhdistyksen kokouksissa. Kiitän myös jokaisesta ystävästä, joka on tullut katsomaan, millainen yhdistys tämä meidän Apuyhdistyksemme oikein on. Näitä innokkaita tutustujia on vii-

me toimintakauden aikana ollut tietoni mukaan enemmän kuin koskaan aikaisemmin. Kiitän jokaisesta virkailijasta, teistä, jotka olette huolehtineet, että toiminta on sujunut edellytysten mukaisesti.

Pienille ja kenties toimintansa vajaavaseksi tunteneille Apuyhdistyksille haluan muistuttaa, että portaita lähdetään aina kulkemaan alimmalta askelmalta. Kun seisomme sillä tukevasti, on helppo siirtyä seuraavalle. Perusohjelma viikkokokouksineen ja hyvin johdettuine oppiaiheineen on pohja, jolle ennen pitkää koko ohjelma voidaan rakentaa. Joskus meiltä vaaditaan rohkeutta toiminnan edistämiseksi. Muistakaamme silloin, että oikea rohkeus on toiselta nimeltä luottamusta Jumalaan.

Meillä on monia Apuyhdistyksiä, jotka jo toimivat koko ohjelmaa toteuttaen. Kristuksen kirkossa on kuitenkin sellainenkin hyvä ominaisuus, että meillä on aina tilaa ylöspäin — portaat eivät lopu, vaan aina voi siirtyä seuraavalle.

Teille, rakkaat ja kunnioitetut Veljet, haluan tuoda kiitokset koko Suomen Apuyhdistyksen nimissä. Me toimimme pappisuuden alaisina ja pappisuuden apuna. Seurakuntien, piirien ja lähetyksentän johtajille lausumme kiitok-

set tuestanne ja avustanne! Olen ollut iloinen huomattessani, että te oivallatte, että Apuyhdistys on teidän vilpittön ja halukas työtoverinne. — Ja sinulle perheenisä, joka joka tiistai vapautat vaimosi kotitehtävistä ja lastenkaitsesta niin että hän voi osallistua Apuyhdistykseen, haluan iloiten kertoa, että teet juuri niin kuin Isämme taivaassa toivoo ja odottaa sinun tekevän. Siunaus tästä koituu koko perheen hyväksi, kuten monet isät ovat keskustellessamme kertoneet. Kiitos jo etukäteen siitä, että suot vaimollesi tilaisuuden osallistua Apuyhdistyksen konferenssiin elokuussa. Toivomme, että itsekkin osallistut lauantain illallisiin . . .

Sisaret, tulettehan te joka ainoa konferenssiimme, joka pidetään Tampereella elokuun 21-23 p:nä? Meillä tulee olemaan ihana tilaisuus iloita yhdessä ja saada lisää tietoa yhdessä. Olla toistemme seurassa. Uskollisuus palkitaan; siitä kasvavat sekä tieto että ilo. Tässä konferenssissa raotamme tulevan toimintakauden esirippua, jaamme keskenämme tiedon jyväsä ja ilon pisaroita. Ethän malta jäädä pois?

Tapaamiin Tampereella

Liisa Uusitalo

Lähetyksentän Apuyhdistyksen johtaja

BYU:n tanssiryhmä jälleen Suomessa

Brigham Youngin yliopiston kansantanssiryhmä vieraili heinäkuun alkupäivinä toistamiseen maasamme. Ryhmä esiintyi tällä kerralla Turussa ja Helsingissä. Kesälomien vuoksi ei ryhmän saama yleisömenestys ollut sitä suuruusluokkaa, jonka ryhmän värikkäät ja vauhdikkaat esitykset olisivat ansainneet. Tanssijoiden kummasakin esiintymispalkassa — Turun teatteritalossa ja Helsingin Messuhallissa — saama vastaanotto ja lehtiartikkelit olivat kauttaaltaan myönteiset. Siitä eräänä esimerkkinä seuraava ote Helsingin Senonien julkaisemasta arvostelusta:

"Koko esityksestä uhosi tekninen varmuus, joustavasti niveltynyt ote tanssin kehityksestä ajan ja paikan suhteen.

Ja mikä miellyttävintä, tanssishow oli ennen kaikkea tuore ja omaperäinen, josta kuului maailmankuulun tanssipedagogin Mary Bee Jensenin varma käsiala.

Tanssivat nuoret ovat kaikki Brigham Young yliopiston kasvatteja Utahista, iältään 19—25 vuotiaita. Pelkästään harmonisesti arvostellen heidän tanssinsa su-

lautui täydellisesti yhteen. Katsojaa miellytti ennen kaikkea se yhteenkuuluvuus, jota tanssijoilla tuntui olevan.

Korkeatasoisen esityksen huipuksi muodostuivat vuosisadan alun muotitanssit cake walk ja charleston. Tanssien aitoutta korostivat lisäksi hyvin valitut esiintymisasut.

Lännen neliötanssi oli eräs illan mielenkiintoisimmista. Siinä yhtyivät kaunis liikehdintä ja rytmisyys.

Eräs puolitoista tuntia kestäneen näytännön mielenkiintoisimmista tansseista oli intiaanien vannetanssi. Taidokas esitys ilmensi hyvin intiaanien kansanperinnettä. Kokonaisuutena katsoen American Folk Dancers on tanssiryhmä, jonka seurassa viihtyy. Monipuolinen ohjelmisto antaa hyvän kuvan koko amerikkalaisesta tanssista sellaisellekin, jolle aihe on ennestään täysin vieras."

Muistona BYU:n tanssiryhmän kesäisestä vierailusta julkaisemme ohessa kolme kuvaa, joista kaikki eivät kuitenkaan ole esiintymislavalta.

Mistä olet kiitollinen?

Amerikassa me vietämme marraskuussa hyvin tärkeätä päivää, "Kiitospäivää". Plymouthissa asuvat "pyhiinvaeltajat" (Euroopasta tulleet uudisasukkaat) asettivat tämän päivän erikoisasemaan juhliesaan ensimmäistä sadonkorjuutaan vuonna 1621. Nämä ihmiset olivat hyvin kiitollisia siitä, mitä Herra Jumala oli tehnyt heidän hyväkseen. Vaikka me täällä Suomessa emme vietä mitään erityistä kiitospäivää, olen sitä mieltä, että me jäseninä liiankin usein unohdamme asemamme Herran edessä.

"Osun varmaan naulan kantaan sanoessani, etteivät kaikki armeijat, jotka koskaan ovat marssineet, eivät kaikki laivastot, joita on koskaan rakennettu, eivät kaikki eduskunnat, jotka koskaan ovat kokoontuneet, eivätkä kaikki kuninkaats, jotka koskaan ovat hallinneet, ole yhdessäkään vaikuttaneet niin suuressa määrin ihmiselämään tämän maan päällä, kuin tämä yksi olento, Jeesus Kristus." Antaako tämä meille syytä kiitollisuuteen?

Jopa näinä vaikeina aikoinakin meillä on paljon kiittämisen aihetta. Me saamme nauttia kodin mukavuuksista ja miellyttävästä ympäristöstä. Me voimme palvella kirkossa ja täydentää koulutustamme opiskelemalla erilaisissa oppilaitoksissa. Meillä on tilaisuus virkistäytymiseen, ja me voimme vieläpä äänestää niitä ihmisiä, joiden haluamme johtavan meitä tässä maassa. Meillä on evankeliumi, kirkko, joka johtaa meidät iankaikkiseen elämään ja iäiseen iloon, jos vain elämme sen periaatteiden mukaan. Meillä on lääkäreitä, jotka voivat parantaa meidät sairauden kohdatessa. Mutta vaikka meillä on kaikki tämä hyvä, me olemme joutuneet murheen valtaan. Ikävä kyllä, on ihmisiä, jot-

ka eivät pysty löytämään iloa ja onnea. Tunnen mitä suurinta myötätuntoa ja sääliä niitä kohtaan, joilla ei ole tulevan elämän toivoa, ja erityisesti niitä kohtaan, jotka ovat katkeroituneita ja pitävät itseään julman Kohtalon uhreina. Jos vain voisin, tahtoisin antaa heille toivontäyteisemmän elämänfilosofian suoman lohdun ja varmuuden.

Vuosia sitten, kun kävin Kalifornian osavaltiossa sijaitsevan Stanfordin yliopiston kampuksella, huomioni kiintyi kirjoitukseen, joka oli kaiverrettu kauniisti kuvioituun seinäkiiveen: "Jos jokaisen maailman ihmisen pitäisi kääriä huolensa ja vaikeutensa taakaksi ja jos jokaisen sitten olisi otettava taakkansa ja heitettävä se samaan rökkiöön kaikkien muiden ihmisten huolitaakkojen kanssa ja jos jokaiselle sitten sanottaisiin, että hän saisi mennä valitsemaan rökkiöstä sen huolitaakan, jota hän jaksaisi kantaa, jokainen ottaisi mukaansa sinne heittäjänsä taakan." Ei ole niin merkittävää, pitääkö tämä paikkansa vai ei, mutta tärkeätä on se, että jokainen meistä ymmärtäisi, että muilla ihmisillä on huolia ja vaikeuksia kestettäväänään. Se auttaa meitä kantamaan omaa taakkaamme.

Kiitollisuus on hyveistä jaloimpia. "Kiittäkää joka tilassa", julistavat pyhät kirjoitukset, "sillä se on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa." Kiitoksen antaminen kaikesta, mitä meillä on ja mitä me saamme, on rakkauden ja kypsyuden merkinä. Tiedän vain sen, että kiitollisuus tuo onnea ja edistää hyvyyttä, ja tämän päivän maailma totisesti tarvitsee onnea ja hyvyyttä. On valitettavaa, että on täytynyt varata erityinen päivä, joka muistuttaa meitä kiittämään kaikesta, mitä meillä on. Olipa meil-

lä yksi päivä varattuna kiitospäiväksi tai ei, haluan joka tapauksessa sanoa teille, että olen iloinen siitä, että saan teidän, ystäväni, kanssa iloita teidän ilostanne ja onnestanne. Haluan myös sanoa, että olen suuresti kiitollinen

- (1) hyvistä vanhemmista ja kunniallisesta nimestä,
- (2) lujasta uskosta Korkeimpaan ja Jeesuksen Kristuksen jumalallisuuteen,
- (3) kyvystä ja mahdollisuuksista päästä osalliseksi Jumalan lahjoista, jotka ilmenevät luonnossa — kaikki luonnon kauneus on ulottuvillani, jos vain näen sen ja tavoittelen sitä,
- (4) perheestäni, rakkaimmistani sekä uskollisista ystäväistäni — sanotaanhan, että se jolla on edes yksi ystävä, on rikas, ja mielestäni minulla on useita,
- (5) mahdollisuudesta antaa apuani ja palvella teitä ja taivaallista Isääni. "Näistä ja monista muista siunauksista, joita eivät mäsennus, ei epäily eikä rahan menetys voi minulta riistää, sydämeni on tulvillaan kiitollisuutta."

Ajatellessani tässä kuussa vietettävää kiitospäivää pohdiskelen mielessäni, mistä te, ja kaikki miljoonat ihmiset, kiittäisitte. Tehkäämme joka päivästä kiitospäivä, niin jokainen päivämme on täynnä onnea — sellaista onnea, mitä monet eivät ole vielä koskaan kokeneet. Mistä sinä olet kiitollinen? Kerro siitä maailmalle, ja saatat hämmästyä seurauksista.

Orval L. Nelson
Lähetyspresidentti